

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗ

Δυσία σίλόν έρωτα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—“Έλεος! Έλεος!... Δεν θα το πω σε κανένα. Και λιποθύμησα τη στιγμή που ο Λεώνης μ' έρπαζε στη άγκαλιά του και με σήκωνε άπάνω...”

ΙΘ'.

“Όταν ξύπνησα, ήμουν στην άγκαλιά του... Ποτέ δεν μου μίλησε όπως τότε με τόσο ευγλωττία, με τόσο στοργή, με τόσα δάκρυα, έπικαλούμενος τη συνιώμη μου.

“Ωμολόγησε πως ήταν ο έσχατος των ανθρώπων, αλλά ότι ένα μόνο πράγμα τον ανύψωνε κάπως: ο έρωας που ένοιωθε για μένα πάντοτε και που τίποτε δεν μπορούσε να τον καταπιεί.”

Μου έλεγε πως με λάτρευε, πως καμιά γυναίκα στον κόσμο δεν είχε αγαπήσει σαν έμένα και πως δεν θα μ' έγκατέλειπε ποτέ.

Θα μου έμενε πιστός μέχρι τάφου!...

Μου έκανε χιλίους όρκους και μου φιλούσε το χέριο.

“Ός τότε ο Λεώνης είχε το θάρρος ή μάλλον το θράσος ν' αντιπαραβεί με τα ψέμματα έναντι των ένδειξεων που σωριαζόντουσαν απ' όλες τις μεριές έναντιόν του. Τώρα όμως έγκατέλειψε κάθε πρόσχημα και μου εξωμολογήθηκε όλες τις άχρειότητες της ζωής του, με τέτοιο τρόπο όμως, ώστε να μου δώσει να καταλάβω ότι, και μέσα από τον ξεπεσμό του, μπορούσε και πάλι ν' ανυψωθεί.”

—“Η διαγωγή μου είνε άισχυρή, μου είπε, αλλά ή καρδιά μου διατηρείται πάντοτε ευγενική. Ματώνει για τις άμαρτίες μου και νοιώθει φρίκη για ό,τι κακό κάνει, ενώ, άπεναντίας, ένθουσιάζεται με μια καλή πράξη. Γι' αυτό κι' εσύ, την ύπομνή σου, τις άρετές σου, την άγγελική σου καλωσύνη, τον άπειραντο οίκτο σου μόνο για μένα πρέπει να τα φυλάς, γιατί κανείς περισσότερο από μένα δεν είνε σε θέσι να τα νοιώθη και να τα θαυμάζει. Σ' έναν άνθρωπο που θα είχε ή ουχη τη συνείδησή του, όλ' αυτά τα χαρίσματα σου θα φαινότουσαν φυσικά και δεν θα τα έκτιμούσε τόσο. Για ένα τέτοιο άνθρωπο, θα ήσουν άπλως μια ένάρητη γυναίκα, ενώ για έναν άνθρωπο σαν και μένα, είσαι μια γυναίκα υπέροχη, και ή εύγνωμοσύνη της καρδιάς μου άπέναντί σου είνε άπειρη, όπως τα παθήματά σου και ή θυσίες σου...”

“Έτσι, όχι μόνο σ' αγαπώ, αλλά έχεις σ' έμένα δικαιώματα άπεράντου πάθους. Σε ποιόν άλλον, εκτός από μένα, θ' άποκτούσες τέτοια δικαιώματα; Νομίζεις ότι υπάρχει στη ζωή τίποτε άλλο, εκτός από τον έρωτα; Έγώ άμφιβάλλω...”

“Ο έρωας είνε ή μόνη εύτυχία και χαρά της ζωής...”

—“Ιουλίττα, Ιουλίττα, σκέψου τί θα κάνης αν μ' έγκαταλείψης... Θα χάσης το μόνο φίλο που σε ξέρει καλά, που σ' έκτιμά και σε σέβεται και θα ξαναγυρίσης σ' ένα κόσμο που με περιφρονεί πειά και του όποιου την ύπόληψη δεν θα μπορέσης ν' άνακτήσης ποτέ. Μονάχα έγώ σου μένω στον κόσμο, δυστυχισμένε παιδί... Είσαι λοιπόν άναγκασμένη ή να ένώσης την τύχη σου με τη δική μου ή να πεθάνης λησμονημένη με κανένα μοναστήρι...”

“Αν με άφήσης, δεν θα φερθής μονάχα σκληρά προς έμένα, αλλά και άνόητα. Θα δακρυσθής, θα λυπείσαι, θα κλάψεις, θα κλάψεις, χωρίς κανένα κέρδος...”

“Αν λοιπόν και τώρα άκό-

μα, μολοντί έμαθες τα πάντα, εξακολουθήσεις να μ' αγαπάς και μ' ακολουθήσεις, μάθε ότι νοιώθω για σένα τέτοιο έρωτα, που ποτέ σου δε θα μπορούσες να τον φανταστής, έναν έρωτα, που δεν θα τον ένιωθω, αν σε παντρεύομαι νομίμως και ζούσα μαζί σου ειρηνικά στους κόλπους της οικογενείας σου...”

Τί μπορούσα ν' άποκριθώ σ' αυτά τα λόγια;... Τον κύτταξα σαστισμένη... Άπορούσα, γιατί ακόμα μου φαινόταν ώραιος, άξιος της αγάπης μου, γιατί ένιωθα πάντα κοντά του την ήδια συγκίνησι, την ήδια εύγνωμοσύνη για τον έρωτά του... Η φαυλότης του δεν είχε άποτυπώσει στο ευγενικό μέτωπό του κανένα ίχνος, κι' όταν τα μεγάλα του μαύρα μάτια εξακόντιζαν προς τα δικά μου τη φλόγα τους, θαμπωνόμουν και μεθούσα όπως άλλοτε. “Όλα του τα άισχη έσβηναν τότε για τα δικά μου μάτια, ως κι' αυτές ακόμα ή κηλίδες του αίματος του Έρριέτι.”

“Έτσι λησμόνησα τα πάντα και δέθηκα μαζί του με καινούργιους δεσμούς. Και τότε είδα πραγματικά τον έρωτά του να φλογίζεται πάλι ή μάλλον να ξαναγεννιέται, όπως μου είχε προαναγγείλει. Έγκατέλειψε σχεδόν όλότελα την πριγκήπισσα Τσιγκαρόλι και όλο το διάστημα της άναρρώσεώς μου, το πέριε πλάι στο κρεβάτι μου, φροντίζοντας για την ύγεια μου και την άνάπαυσί μου, γεμάτος αγάπη και στοργή, όπως τους εύτυχισμένους μήνες της διαμονής μας στην Έλβετία.”

Μπορώ μάλιστα να πω ότι, βλέποντας τώρα τον έρωτά του, περηφανευόμουν κι' εύφρανόμουν περισσότερο από τότε, ότι αυτή ήταν ή πιό εύτυχισμένη περίοδος της ζωής μου κι' ότι ποτέ ο Λεώνης δεν ήταν πιό αγαπητός. Έξ' άλλου, δεν υπήρχε λόγος να φοβάμαι ότι είχε άφρόσιωθή σε μένα από συμφέρον, γιατί δεν είχα πειά τίποτε να του δώσω. Άπεναντίας τώρα ζούσα εις θάρος του. “Έτσι ή εύγνωμοσύνη που μου έδειχν' μου φαινόταν ακόμα μεγαλύτερη κι' απ' τις θυσίες μου.”

“Ένα βράδυ, ο Λεώνης γύρισε έξαιρετικά ταραγμένος. Άρχισε άμέσως να με σφιγγει στην άγκαλιά του και να μου λέη παράφορα:

—“Ιουλίττα μου, άδελφή μου, γυναίκα μου, άγγελέ μου, είνε άνάγκη να φανής και πάλι και λή κι' έπεικής σαν το Θεό και να μου δώσης μια καινούργια άπόδειξι της αξιολάτρευτης καλωσύνης σου και του ήρωισμού σου. Είνε άνάγκη νάρθης και να κατοικήσης μαζί μου στο μέγαρο της πριγκήπισσης Τσιγκαρόλι.”

—“Τόση ήταν ή έκπληξι μου μόλις άκουσα τα λόγια αυτά, ώστε έκανα μερικά βήματα πίσω. Κι' έπειδη κατάλαβα πως δεν ήταν πειά στην έξουσία μου να του άρνηθώ, ότι κι' αν μου ζητούσες, χλώμισα κι' άρχισα να τρέμω, σαν τον κατάδικο μπροστά στην άγχόνη.”

—“Άκουσε, εξακολουθήσε ο Λεώνης, ή πριγκήπισσα όποφείρει τρομερά. Την άμέλησα προς χάριν σου και λυπήθηκε τόσο γι' αυτό, ώστε ή άρρώστεια της έπιδεινώθηκε. Οι γιατροί δεν της δίνουν ζωή περισσότερη από ένα μήνα... Άφού όλα τα έέρεις, μπορώ να σου εξηγηθώ τώρα και για την καταραμένη αυτή διαθήκη της... Πρόκειται για μια κληρονομιά πολλών έκατομμυρίων, την όποια διεκδικούν από μένα οι συγγενείς της πριγκήπισσης και θέλουν με κάθε τρόπο ν' ή έκμηδενίσουν, κακολογώντας με σ' αυτήν... Η διαθήκη είνε τώρα βέβαια συνταγμένη όπερ έμού, αλλά μιας

“Ένα βράδυ γύρισε έξαιρετικά ταραγμένος...”

στογμής δυσαρρεσκίας, φτάνει να κάνει την πριγκήπισσα να την καταφογίσει... Έμεις σήμερα είμαστε καταστραμμένοι και μόνο μας δεν μας μένει άλλο, παρά να πάρης εσύ το δρόμο του νοσοκρημίου κι' εγώ να γίνω άρχηγός ληστοςυμμορίας.

—Ω! Θεέ μου! είπα. Έμεις ζήσαμε στην 'Ελβετία, ξεδούσαντας τόσα λίγα... Γιατί θεωρείς τόσο αναγκυίο τον πλούτο; Τώρα που αγαπάμαστε τόσο πολύ, δεν θα μπορούσαμε να ζηλιώτικες.

Ο Λεώνης δεν μου απάντησε, αλλά μάζεψε τα φρούδια του, δείχνοντας έτσι τη στενωχώρα που του προκαλούσαν τα λόγια μου. Έγώ τότε σώπασα άμέσως κι' έπειτα από λίγο τον ρώτησα για ποιά λόγο ήμουν αναγκαία για την έπιτυχία του σκοπού του.

—Γιατί, μου απάντησε, ή πριγκήπισσα, κυριευμένη από ζήλεια, ζήτησε να σε δει και να σε γνωρίσει. Οί έχθροί μου, καθώς καταλαβαίνεις, την πληροφόρησαν ότι έλο μου τον καιρό τόν περνάω κοντά σε μιά νέα κι' όμορφη γυναίκα, ή όποια ήρθε και με θρήκε έδω από τη Βενετία. 'Επί πολύ καιρό καρθώνα να την κάνω να πιστεύη ότι είσαι άδελφή μου. 'Αλλά προ ένος μηνός, βλέποντας ότι την έγκατέλειψα έντελώς, ή ύπεψίς της ξαναζωντανέψαν και δεν θέλει να πιστέψη ότι είσαι άρρωστη, όπως τής λέω. Σήμερα μάλιστα μου είπε ότι αν έξακολουθήσω να την παραμελώ στην κατάσταση που θρίσκεται, θα πάψη να πιστεύη στην άγάπη μου και θα με στερήση και της δικής της.

—Αν είναι πραγματικά άρρωστη ή άδελφή σου, όπως κι' έγω και σε θέλει κοντά της, μου είπε, μπορείς να την φέρης στο σπίτι μου. Οί γιατροί μου κι' οί ύπηρέτες μου θα την περιποιηθούν σαν έμένα. Θα μπορείς να τη βλέπης σε κάθε στιγμή. Αν πραγματικά είναι άδελφή σου, θα την αγαπήσω κι' έγω σαν δική μου άδελφή.

Τού κάκου έγω ζήτησα να καταπολεμήσω την παράξενη αυτή φαντασιοπληξία της. Τής είπα ότι είμαι πολύ φτωχή, αλλά και πολύ περήφανη, κι' ότι τίποτε σ'όν κόσμο δεν θα μπορούσε να σε πείση να δεχτής μιά τέτοια φιλοξενία κι' ότι τέλος ήταν άτοπο και άταίριαστο νάρθης να κατοικήσης στο σπίτι τής έρωμένης του άδελφού σου. Έκείνη όμως δεν ήθελε νάκούση τίποτε και σε κάθε αντίρρησί μου μου άποκρινόταν.

—Βλέπω πραγματικά ότι με άπατάς κι' ότι ή νέα αυτή δεν είναι άδελφή σου...

—Λοιπόν, 'Ιουλίττα μου, αν μου άρνηθής αυτό που σου ζήτησα, γίναστε, καθώς σου είπα, χαμηνοί... Έλα, έλα!... Σε ίκετεύω... Έλα, παιδί μου, έλα!

Πήρα τό καπέλλο μου και τό σάλι μου, χωρίς να φέρω πειά καμμία αντίρρηση κι' ένώ τυνόμενον, τά δάκρυά μου κυλούσαν άργα άπ'αυα στα μάγουλά μου... Τά δάκρυά μου αυτά τά σκούπισε ο Λεώνης με χιλιά φιλήματα τη στιγμή που βγαίναμε από τό δωμάτιο, άποκαλώντας με εύεργετίδα του, άγγελό του, μόνη μοναδική του φίλη.

Έφτασα τρέμοντας στο μέγαρο τής πριγκήπισσης και διέσχισα τα πολυτέλη και μεγάλα δωμάτιά του. Βλέποντας τον πλούτο αυτό του σπιτίου, έννοιωσα στην καρδιά μου μιά άνέκφραστη ντροπή, γιατί θυμόμουν μερικά σκληρά λόγια του δυστυχισμένου 'Ερρίκη: «Όταν θα πεθάνη αυτή, εσύ, 'Ιουλίττα θα γίνης πλούσια... Θα κληρονομήσης τα πολυτέλη πράγματά της, θα κοιμάσαι στο κρεβάτι της και θα φοράς τά φορέματά της, καθώς περιούσια μπροστά στους ύπηρέτες, χαμηλωσα τά μάτια μου, γιατί νόμιζα πως με κύταζαν μ' άπίχθεια και με φένο, και θεωρούσα τον έαυτό μου κατώτερο τους. Ο Λεώνης έσπγγε κάτω απ' τό μπράτσο του τό χέρι μου, νοιώθοντας ότι έπρεπε ασυγκομη κι' ότι λύγιζαν τά γόνατά μου.

—Έκάρρος! Έκάρρος! μου έλεγε με σιγανή φωνή.

Έίλαος φταίωσι στην κρεβάτοκάμαρη.

Η πριγκήπισσα ήταν έσπλωμένη σε μιά βαθεία πολυθρόνα και φαίνοταν σαν να μας περιμενε άνυπόμονα. Ήταν μιά γυναίκα τριάντα περίπου χρόνων, πολύ άδύνατη, με τουαλέττα πολυτέλη και κομψή, αν και άτημέλητη... Χωρίς άλλο θα ήταν άρρωστη στην άνοιά της νεότητός της, αλλά και τώρα είχε πολύ έκφραστική φυσιογνωμία. Η άδύναμία των παρειών της έκανε να φαίνονται ακόμα πιο μεγάλα τά ώραία της μάτια. Είχε τα μάτια μαύρα και μεταξένια που έλαμπαν, με μέλις με είδε, έβγαλε μιά κραυγή χαράς και άπλωσε προς έμένα τό χέρι της, ένα μακρύ χέρι, λεπτό και αλαβάστρινο, που

μου φαίνεται ακόμα ότι τό βλέπω.

Από ένα γνέψιμο του Λεώνη κατάλαβα ότι έπρεπε να φιλήσω τό χέρι αυτό.

Και τί να κάνω; Τό φίλησα...

Χωρίς άλλο, ο Λεώνης θα ήταν πολύ άνήσυχος μέσα του τη στιγμή εκείνη. Έγώ όμως άπόρησα με την άταραξία που έδειχνα. Μιλούσε για μένα στην έρωμένη του, σαν να μην είχε εκείνη την παραμικρή ύποψία ότι δεν ήμουν άδελφή του, και τις έξέφραζε μπροστά μου τον έρωτά του, σαν να ήταν άδύνατον να πειραχτώ ή να λυπηθώ έγω γι' αυτό.

Η πριγκήπισσα ώστόσο άμφέβαλλε ακόμα, αν ήμουν πραγματικά άδελφή του Λεώνη και καταλάθαινα από τό βλέμμα της και τά λόγια της ότι προυπαθούσε να εξακριβώση την άλήθεια. 'Αλλά, επειδή ή φυσική μου καλλονή άπομάκρυνε από μένα κάθε αντίπαθεια, πολύ γρήγορα κέρδισα την έμπιστοσύνη της. Δεν μπόρεσε, θλέπετε, να πιστέψη ότι ήταν δυνατόν ν' άναπάω τό Λεώνη και να τον θλέπω να έκφράζη τά αίσθήματά του σε μιά άλλη. 'Υπάρχουν βέβαια καταχθόνιες γυναίκες, που είνε ίκανές να παίξουν τό ρόλο αυτό, αλλά ο τόνος τής φωνής μου και ή φυσιογνωμία μου, κάθε άλλο παρά για μιά τέτοια γυναίκα με παρουσίαζε.

Έτσι, ή πριγκήπισσα 'Ισιγκαρόλι έννοιωσε για μένα μιά μεγάλη συμπάθεια. Δεν ήθελε πειά να βγαίνω από την κάμαρή της, με χάιδευε διαρκώς, μου έδινε ένα σωρό δώρα και μου φερνόταν γενικά έτσι, ώστε ή μεγαλοψυχία της καταντούσε έξτελειστική για μένα. Συχνά, μου έρχοταν να μη δέχωμαι τά δώρα της, αλλά από φόβο μήπως δυσαρρεστήσω τό Λεώνη, δέχομουν όλ' αυτά τά πλήγματα κατά τής φιλοτιμίας μου.

Ο Λεώνης, δασάκις βρισκόταν μόνος μαζί μου, μου έξέφραζε τη θερμή του εύγνωμοσύνη και τον άπέραντο έρωτά του.

Έγώ πάλι μοιραίως συνήθισα ο' αυτή την κατάσταση, και ή πριγκήπισσα, παρ' όλες τις θλίψεις που μου προκαλούσε ο έρωσ της προς τό Λεώνη, μου έγινε εοχάριστη και σχεδόν άγαπητή. Είχε καρδιά περισσότερο θερμή, παρά τρυφερή και χαρακτήρα ελεύθερο, αλλά ή χάρις της τραβούσε άκατανίκητα. Παρ' όλη την άδύνηρη άρρώστεια της, ή εύφύια σπιθηροβόλουσε στα λόγια της. Τά άστεία της, τά χαριτωμένα και κολακευτικά λόγια, με τά όποια μ' εύχαριστούσε για τις περιποιήσεις μου, ή φιλαρέσκεια της, ή όποια τη συνώδευσε ως τον τάφο, όλα σ' αυτή τη γυναίκα είχαν κάτι τό πρωτότυπο, τό εύγενικό, τό γοητευτικό. Είχε όλα τά θέληγητρα μιάς πραγματικής άριστοκράτιδος. Με τό Λεώνη δειχνόταν τόσο άξίεραυτη, ώστε δεν άπορούσα καθόλου πειά, γιατί την είχε αγαπήσει.

Τό μίσος που μου έδειξαν στην άρχή οί ύπηρέτες τής πριγκήπισσης έσβυσε γρήγορα, γιατί φρόντινα να τους όνω όλα μικρά δώρα, που μου έδινε ή κυρία τους. 'Απέκτησα μάλιστα στο γρήγορα την άγάπη και την έμπιστοσύνη των άνηψιών και των έξάδελφών της. Είχε, μεταξύ των άλλων, μιά χαριτωμένη μικρή άνεψία, την όποια με κανένα τρόπο δεν έννοούσε να δεχτή κοντά της. Έγώ όμως τά κατάφερα και την πήγα στο δωμάτιό της και την έκανα μάλιστα να την άγυμνήσει. Τότε την παρακάλεσα να μου έπιτρέψη να χαρίσω στη μικρούλα ένα ώμορφο κόσμημα, που με είχε βιάσει να δεχτώ τό ίδιο πρωί κι' αυτό την έκανε, ώστε να κάνει κι' ή ίδια ένα δώρο πιο πολυτιμότερο στην άνεψία της. Ο Λεώνης, ο όποιος, παρ' όλη την άπληστία του για τά χρήματα, κάθε άλλο παρά μικροπρεπής ήταν, ένθουσιαζόταν με τη στάσι μου αυτή. Οί άλλοι δέ συγγενείς τής πριγκήπισσης άρχισαν να πιστεύουν ότι δεν είχαν πειά άπό μās κανένα φόβο κι' ότι ή φίλια μας για την πριγκήπισσα ήταν εύγενική κι' άφιλοκερδής. Έτσι έπαψε κάθε άπόπειρα σνοκφαντίας έναντίον μου και επί δυο μήνες ζήσαμε ειρηνικά-τάτα. Έβαιμαζα, βλέποντας ότι ήμουν σχεδόν εύτυχισμένη.

Κ'.

Η μόνη σπουδαία άνησυχία μου ήταν ότι έβλεπα να περιφέρειται διαρκώς ολόγυρά μας ο Βενετός μαρκήσιος Λορέντιος. Δεν έζρω με ποιά πρόφασι, είχε γίνει δεκτός από την πριγκήπισσα και τής διασκέδαζε τις ώρες με τις φλυαρίες του, στις όποιες κατηγορούσε τους πάντας και τά πάντα. Κατόπιν έπαιρνε τό Λεώνη ιδιαιτέρως και κουβέντιαζε μαζί του επί ώρα πολύ. Κατά κανόνα δέ ο Λεώνης, έπειτ' από τις συνομιλίες αυτές, έπέστρεφε πάντοτε σκυθρωπός.

(Ακολουθεί)

Η πριγκήπισσα ήταν έσπλωμένη σε μιά βαθεία πολυθρόνα...